

Chambre des Représentants

SESSION 1962-1963.

28 FÉVRIER 1963.

PROJET DE LOI

réglant la saisissabilité des pensions
des anciens membres des Chambres législatives.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE ⁽¹⁾,
PAR M. HOSSEY.

MESDAMES, MESSIEURS,

Ce projet ne fait que reprendre le texte d'une proposition de loi qui déposée au Sénat, était signée par des membres appartenant aux partis social chrétien, socialiste et de la liberté et du progrès.

Le rapport de la Commission du Sénat donne l'impression que celle-ci a voulu se prémunir contre l'allégation éventuelle qu'en matière de saisissabilité des pensions des parlementaires, elle aurait voulu instaurer un régime privilégié pour ceux-ci. Il y a lieu de souligner qu'il n'en est rien et que le seul objet du projet est de réaliser une certaine assimilation à d'autres pensions.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Pierson.

A. — Membres : MM. Charpentier, Cooreman, De Gryse, Mme De Riemaecker-Legot, MM. Herbiet, Hermans, Lefère, Moyersoen, Robyns, Saint-Remy, Smedts. — Gruselin, Hossey, Mme Lambert, MM. Merlot, Nazé, Pierson, Mme Prince, MM. Sebrechts, Terwagne, Mme Vanderveken-Van de Plas. — MM. Jeunehomme, Vanderpoorten.

B. — Suppléants : MM. Fimmers, Kiebooms, Lebas, Meyers, Parisis, Servais. — Mme Copée-Gerbinet, M. Dejardin, Mme Fontaine-Borguet, M. Glinne, Mme Groesser-Schroyens. — M. Janssens.

Voir :

390 (1961-1962) :

— N° 1 : Projet transmis par le Sénat.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

28 FEBRUARI 1963.

WETSONTWERP

tot regeling van de vatbaarheid voor beslag van de
pensioenen van de voormalige leden van de Wet-
gevende Kamers.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE ⁽¹⁾, UITGEBRACHT
DOOR DE HEER HOSSEY.

DAMES EN HEREN,

Dit ontwerp is niets anders dan de overname van een wetsvoorstel dat in de Senaat werd ingediend en ondertekend was door leden behorende tot de C.V.P., de B.S.P. en de P.V.V.

Het verslag van de Senaatscommissie verwekt de indruk alsof zij de eventuele bewering heeft willen voorkomen dat zij, inzake de vatbaarheid voor beslag van de pensioenen van de parlementsleden, voor deze laatsten een gunstregeling zou willen invoeren. Het betaamt met nadruk te verklaren dat zulks hoegenaamd niet het geval is, en dat het ontwerp alleen ten doel heeft een zekere gelijkstelling met andere pensioenen te verwezenlijken.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Pierson.

A. — Leden : de heren Charpentier, Cooreman, De Gryse, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Herbiet, Hermans, Lefère, Moyersoen, Robyns, Saint-Remy, Smedts. — Gruselin, Hossey, Mevr. Lambert, de heren Merlot, Nazé, Pierson, Mevr. Prince, de heren Sebrechts, Terwagne, Mevr. Vanderveken-Van de Plas. — de heren Jeunehomme, Vanderpoorten.

B. — Plaatsvervangers : de heren Fimmers, Kiebooms, Lebas, Meyers, Parisis, Servais. — Mevr. Copée-Gerbinet, de heer Dejardin, Mevr. Fontaine-Borguet, de heer Glinne, Mevr. Groesser-Schroyens, — de heer Janssens.

Zie :

390 (1961-1962) :

— N° 1 : Ontwerp door de Senaat overgezonden.

H. — 207.

Tout en admettant ce point de vue, un membre de la Commission constate cependant qu'un régime différent subsiste en ce qui concerne l'indemnité parlementaire et la pension.

Si, comme c'est le cas pour les traitements, la pension est un prolongement de l'indemnité parlementaire, il convient d'établir une règle uniforme dans les deux cas en ce qui concerne la saisissabilité.

Un autre membre souligne que d'autres pensions provenant de caisses privées, telles que les pensions des veuves d'avocats, sont également saisissables sans réserves.

Un membre fait valoir des arguments sociaux qui plaident en faveur du vote du projet: il invoque la situation dans laquelle peuvent se trouver les veuves et veufs d'anciens parlementaires.

Il est fait observer que le projet tend à placer les pensions des parlementaires sur le même pied que les pensions civiles et militaires et que jusqu'à un certain montant, l'assimilation se justifie.

S'il est vrai qu'un arrêt de la Cour de cassation du 5 janvier 1899 (*Pas.*, 1899, I, 73) a dit que l'indemnité parlementaire ne revêtait pas le caractère d'un traitement et que, dès lors, elle était susceptible d'être saisie dans son intégralité, il est cependant incontestable que le caractère même de l'indemnité a fortement évolué et que celle-ci doit être protégée comme les autres rémunérations.

S'il est exact que le projet aurait dû aborder le problème de la saisissabilité de l'indemnité elle-même, l'examen en apparaît moins urgent et pourra être fait, en même temps que celui des dispositions analogues de la réforme judiciaire.

Il résulte de la confrontation des divers arguments développés, tant en faveur que contre l'adoption du projet, qu'il n'y a aucune raison de réserver un sort différent à la situation des parlementaires qui ont également droit à la sauvegarde d'un minimum vital et qu'à cet effet, leur pension peut être assimilée aux autres secteurs sociaux.

Un membre rappelle que le projet a été adopté par le Sénat à l'unanimité moins une abstention.

L'article unique du projet est adopté par 10 voix contre 1 et 1 abstention.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité.

Le Rapporteur,

J. HOSSEY.

Le Président,

M.-A. PIERSON.

Een commissielid, waardoor dit standpunt wordt bijgetreden, stelt vast dat er nochtans een verschillende regeling blijft voortbestaan voor de parlementaire vergoeding en voor het pensioen.

Indien het pensioen, zoals dit het geval is voor de wedden, een verlenging is van de parlementaire vergoeding, dan past het, wat de vatbaarheid voor beslag betreft, een eenvormige regel op te stellen voor beide gevallen.

Een ander lid wijst erop dat nog andere pensioenen uit particuliere kassen, onder meer de pensioenen van de weduwen van advocaten, eveneens zonder beperking vatbaar zijn voor beslag.

Een lid voert sociale argumenten aan om het ontwerp te doen goedkeuren: hij maakt onder meer gewag van de toestand waarin weduwen en weduwnaars van gewezen parlementsleden kunnen verkeren.

Er wordt opgemerkt dat het ontwerp de gelijkstelling van de pensioenen der parlementsleden met de burgerlijke en militaire pensioenen beoogt en dat die gelijkstelling verantwoord is tot een bepaald bedrag.

Al is volgens een arrest van het Hof van cassatie, dd. 5 januari 1899 (*Pas.*, 1899, I, 73) de parlementaire vergoeding niet te beschouwen als een wedde, en is zij dus voor het volledige bedrag ervan vatbaar voor beslag, toch staat het buiten kijf dat de aard zelf van die vergoeding in sterke mate heeft geëvolueerd en dat zij, net als de andere bezoldigingen, dient te worden beschermd.

Weliswaar had men in het ontwerp de vatbaarheid voor beslag van de vergoeding zelf moeten behandelen, maar daar blijkt minder haast bij te zijn, en dat kan best gebeuren naar aanleiding van de beraadslaging over de gelijkaardige bepalingen in de tekst betreffende de rechterlijke hervorming.

Uit de confrontatie van de verschillende argumenten die zowel voor als tegen de goedkeuring van het ontwerp naar voren zijn gebracht, blijkt dat er geen reden is om in een andere regeling te voorzien voor de parlementsleden die toch ook recht hebben op vrijwaring van een levensnoodzakelijk minimum en dat, met het oog daarop, hun pensioen mag worden gelijkgesteld met die in de andere sociale sectoren.

Een lid herinnert eraan dat het ontwerp in de Senaat, op één onthouding na, eenparig is aangenomen.

Het enig artikel van het ontwerp wordt aangenomen met 10 stemmen voor, 1 tegen en 1 onthouding.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

J. HOSSEY.

De Voorzitter,

M.-A. PIERSON.